

keits Wanafawik pikkäli ja ütles: „Si
7 tundi saab jäägi pääle ja siis järgi
ilbotawmift tälle minna.“ Ja enne
magama kutmift erikas te erikate
jellä taha ja ütles: „Wikat, sia pood
niisama ja mra puhken!“ Aga talu-
paeg olli kameel, wõttis fume memasa
toma erikate ja pandis teda toise
külle pääle ja akkas iji tubliote eina
maharööimama. Niiht kui Wanafar-
wik ülesätkas, olli juba tormest 3 päewa
möödas ja talupaeg olli ää ulga sisse
mahakõrnut. Ape jälle fuita meel
talupaega jälle pahaks ja ütles:
„Et kui sa feda kaudnada, ki oled
oma armuga maha läänud, siis ütlen
ma sulle, et ma ikki meel kugeeraw
tahan olla.“ Talupaeg katas toole mõte:
„Ma tahan kõiges tühis fannst kuge-
eraw olla.“ Seda kuuldes toimefä täl-

Wanafawikul fawmed ja faba fılma-
pikk mehe ees nähtawale. Ta ütles me-
hele: „Kui sa minna masta tohad järe-
ma tulla, siis kof fume wõitla!“ Niiht
ütles talupaeg: „Et ma iji ei taha faw-
wiku eläjäga fuguji josta, fott null
on üks wõitla paeg, kes karelsawnde
masta jänas josta, fott paigikaste afi
on ikki, fawwikid wõlit feda.“ „Et
akkeme pehta!“ waetas Sarnik. Niiht
ütles talupaeg: „Täel firofjas magaboma
wõitla paeg, kui sa feda kiini fad
wõtta, on wõit fima ja kui sa faw
faw, siis olen minna fima üle pere-
mees.“ Seda kuuldes wawis Wanafar-
wik keelt nälpades: „Et kui ma fu
paja kiitte faw, faw null fimmst kää
kõhustäide.“ Niiht pandis Wanafagan
jaukfa, fott talupaeg täides, et jälle
pööstetikus üks wõit jänas pidusõlli.